

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/954/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6909207097
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6909207097.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna, a sudcov JUDr. Danice Kočíčkovej a JUDr. Ivce Hanuskovej v právnej veci navrhovateľov 1/ O. K., nar. XX. XX. XXXX, 2/ U. W. K., nar. XX. XX. XXXX, obaja bytom v G., Z. č. XXX, obaja zastúpení advokátom JUDr. Máriom Keletim, so sídlom Advokátskej kancelárie v Hnúšti, Hlavná 36, proti odporcovi X. O. O., nar. XX XX. XXXX, bytom B. X, XXX XX I., zastúpený advokátom JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, Advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Šafárikovo nám. 2, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, na odvolanie odporcu zo dňa 27. 06. 2014 proti rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote č.k. 12C 31/2011-291 zo dňa 13. 05. 2014 takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu vo veci samej t.j. pokiaľ odporca bola zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 6 500,- € a navrhovateľke 2/ tiež sumu 6 500,- €, p o t v r d z u j e.

Vo výroku o trovách konania pokiaľ bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľom 1 281,19 € trov konania, ako trov právneho zastúpenia (v rovnakom pomere po jednej polovici) do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom trovy konania bol zaviazaný zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľov rozsudok okresného súdu m e n í tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvostupňového konania.

Vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté, že pokiaľ sa navrhovateľ 1/ domáha zaplataenia ďalších 43 500,- € a navrhovateľka 2/ ďalších 43 500,- € bol návrh zamietnutý zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľom sumu 119,20 € - trovy právneho zastúpenia (v rovnakom pomere po jednej polovici) k rukám právneho zástupcu navrhovateľov.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 6 500,- € a navrhovateľke 2/ tiež sumu 6 500,- €, ako aj nahradiť 1 281,19 € trov konania ako trov právneho zastúpenia (v rovnakom pomere po jednej polovici) do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, pričom trovy konania je povinný zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľov. Pokiaľ sa navrhovateľ 1/ domáhal zaplataenia ďalších 43 500,- € a navrhovateľka 2/ zaplataenia ďalších 43 500,- € bol návrh zamietnutý.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „V poradí prvým rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 13. 12. 2011 č. 12C/31/2011-169 (ďalej len "prvý rozsudok okresného súdu") bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľom každému po 6 500,- eur, ako aj nahradiť 889,13 eur trov konania, kým návrh na zaplataenie u každého ďalších 43.500,- eur bol zamietnutý.

Podľa odôvodnenia uvedeného rozsudku okresného súdu navrhovateľa podaný návrh o zaplatenie každému po 50.000,- eur nemajetkovej ujmy opierali o tú skutočnosť, že dňa 12. 08. 2006 viedol odporca svoje osobné motorové vozidlo v meste G., kde na križovatke ulice G. s ulicou L. a ulicou S. začal odbočovať vľavo a nedal prednosť v jazde protiidúcemu motocyklu, ktorý viedol ich syn X. K. následkom čoho v jazdnom pruhu motocykla došlo k zrážke, ich syn spadol na vozovku a utrpel zranenia, na následky ktorých dňa 01. 09. 2006 zomrel. Odporcu Okresný súd Rimavská Sobota rozsudkom č. 2T/50/07 zo dňa 03. 07. 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 03. 07. 2007 uznal vinným z trestného činu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a/ Trestného zákona. Oni ako poškodení boli odkázaní s celým nárokom na náhradu škody na občianskosúdne konanie. Podľa § 11, § 13 ods. 2 a § 15 Občianskej zákonníka preto žiadali zaviazať odporcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá im vznikla tým, že odporca najväčším spôsobom zasiahol do práv ich syna a to jeho život. Týmto zásahom znemožnil akýkoľvek ďalší rozvoj osobnosti ich syna, pretrhol všetky reálne citové väzby bežného života a bezpochyby zásah do života aj keď neúmyselný je najzávažnejším porušením integrity človeka a jeho osobnostných práv. Týmto zásahom došlo aj k porušeniu ich práv, keď im bolo úplne znemožnené v ďalšom stretávať sa so synom, vidieť jeho pôsobenie v živote, založenie rodiny, narodenie vnúčat a všetkých bežných prejavov osobnosti. Z týchto dôvodov odškodnenie v morálnej sfére je zjavne nedostatočné a z ich pohľadu zbytočné, keď odporca nebol schopný sa dosiaľ ani ospravedlniť.

Navrhovateľ 1/ pri svojom výsluchu uviedol, že až do nehody žili ako absolútne šťastná rodina a po nehode prišli o mladšie dieťa, ktoré bolo väčším miláčikom. Smrťou syna prišli o všetko (nie majetkovo) prečo vlastne rodič žije. Syn bol inteligentný, slušný, mladý človek a ako zomrel stratili zmysel života, lebo toto už nie je život ale trápenie. Ani uplynutie času nepomáha zmierniť žiaľ. Skončil sa fakticky aj ich spoločenský život a narušila sa celková harmónia. Aj keď majú dobrý vzťah s dcérou a tešia sa z vnučky toto nemôže nahradiť stratu utrpenú úmrtím syna. Po úmrtí syna musel opustiť aj miesto kde pracoval lebo tam pri ňom brigádoval syn, a preto tam už nedokázal robiť, lebo aj kolegovia, ktorí mali syna radi mu pripomínali jeho prítomnosť. Potom si nevedel nájsť zamestnanie, neskôr jeden a pol roka pracoval, potom bol pol roka predajca poisťovne a znovu tri mesiace nezamestnaný. Od 01. 04. 2010 pracuje ako koordinátor a tiež na pol úväzok aj ako správca športových zariadení a to kúpaliska a športovej haly. Prijal túto prácu, lebo to považuje za veľkú česť a pamiatku na syna, lebo tento bol športovec a chodil do uvedenej športovej haly. Po nehode mal veľa problémov, trápení, nedarilo sa mu v práci a ani teraz sa to ešte neustálilo. Nie je pravdou, že by sa akokoľvek angažoval v motokárskej komunite a nerobil to ani v minulosti. Ako motorky miloval tak sa na ne nemôže ani pozrieť. S navrhovateľkou spoločnú firmu nemajú, on nikdy nebol živnostníkom, ani spoločníkom, funguje len ako zodpovedný zástupca za živnosť navrhovateľky, lebo má živnosť aj na viazané činnosti, ale vlastne v súvislosti so živnosťou je len na papieri, v skutočnosti nič v tomto smere nepodniká. Je pravdou, že navrhovateľka rozšírila živnosť na prevádzkovanie ubytovacích zariadení lebo hľadali inú formu na živobytie, keďže navrhovateľka sa nevedela riadne sústrediť na prácu a tak uvažovali o určitom finančnom zabezpečení z prenájmu ale túto formu živnosti už aj zrušila a predmetný dom je na predaj.

Navrhovateľka 2/ vypovedala, že ťažko sa jej o tom hovorí, lebo si ani neuvedomovali koľko mali šťastia. Odrazu je byť prázdny takže už nič nie je ako bolo. Po nehode každý deň chodili do nemocnice a čakali kedy syn zomrie. Dcéra bola z nich najsilnejšia, dodnes sa o nich stará a je pre nich teraz najdôležitejšou oporou, ale strateného syna vynahradiť nemôže. Syn s navrhovateľom robili všetko spolu, niekedy celé hodiny sedeli v garáži a majstrovali. Ona v roku 2008 vyhľadala pomoc psychiatričky a aj v súčasnosti pri určitých príležitostiach, ktoré vyvolávajú smútok berie antidepresíva. Synova izba je naďalej zariadená ako bola, nechala tam všetko vrátane kalendára pretočeného na august 2006. Syna dali spopolniť, urna je v izbe, tiež sú tam na jeho posteli vence. Kupujú mu pravidelne kvety, zapalujú v izbe sviečky, zapínajú rádio. Ona pracovala aj pracuje ako podnikateľka v oblasti účtovníctva a ekonomického poradenstva ale po nehode nebola schopná riadne sa sústrediť na prácu. Preto hľadala aj iné formy menej náročné na prípadnú zodpovednosť a to napr. ubytovanie (mali otvoriť penzión s dvoma izbami, ale tým že nevládala riadne pracovať prišla o klientov a nemali dosť financií na dokončenie) alebo masérstvo, ale pokus za masérstvo nevyšiel. Firma oproti roku 2006 rozšírená nie je, ona pracuje sama len občas má nejakú zamestnankyňu na dohodu. Ona sa od 15-tich rokov venovala fitness a chodievala v roku 2006 do posilňovne v športovej hale, kde chodil syn X. na tréning na volejbal. Po nehode tam už nedokázala chodiť, kvôli smútku sa nestarala o seba, zanedbala zovňajšok, priberala až jej potom dcéra povedala, či by s tým neprestala. Aj keď to padlo ťažko, lebo v posilňovni boli tí istí ľudia ako predtým tak sa tam vrátila, lebo mala aj zdravotné problémy a tak po dohode s trénerom prešla na aktívnejší tréning a tento

jej navrhol aj zúčastniť sa súťaže. Na začiatku súťaže je potrebné zaslať fotku a potom znovu po troch mesiacoch cvičenia a v tom čase schudla 17 kg a i keď sa neumiestnila medzi finalistkami, ako jediná za 10 rokov získala ocenenie za životný príbeh, že prekonala samú seba. Pozvanie na vyhodnotenie do Bratislavy jej pomohlo, lebo sa už dokázala pozrieť aj na iné veci ako plač a smútok a bola to pre ňu možno záchrana, lebo psychicky bola hlboko na dne.

Odporca žiadal návrh zamietnuť z dôvodu, že navrhovatelia sú schopní vyrovnáť sa so stratou syna tak, aby to existenčne nezasiahlo ich ďalší život. Poukazoval na výpoveď navrhovateľky, že začala robiť fitness a tým sa dostala z toho najhoršieho, čo dokazuje, že navrhovatelia sú schopní vyrovnáť sa so situáciou a teda nie sú splnené podmienky priznania nároku nemajetkovej ujmy. Ľudský život sa nedá oceniť finančnými prostriedkami. V písomnom vyjadrení uviedol, že nehodu úprimne ľutuje, lebo je to osobná tragédia aj na strane navrhovateľov aj na jeho strane, pretože sa s usmrtením človeka bude musieť vysporadúvať do konca života. Vo vyjadrení nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepopieral a uznával, že smrť syna spôsobila celej rodine silné citové strádanie a bolesť. Pri svojom výsluchu uviedol, že je ženatý a žije s manželkou a dvomi dospelými deťmi. Nehoda sa jednoznačne dotkla aj jeho a celej rodiny. Odvtedy je vo veľmi zlom zdravotnom stave a je aj vo finančnej neistote, lebo kvôli trestnému stíhaniu mu bol odobratý certifikát na výkon funkcie a odvtedy má problém sa zamestnať. Je veľmi opatrný, disciplinovaný vodič a za 40 rokov nedostal žiadnu pokutu. Hneď po dopravnej nehode sa jeho manželka ospravedlnila navrhovateľovi, ktorý prišiel na miesto nehody, lebo on toho nebol schopný. Lútosť alebo ospravedlnenie neraz vyjadril v trestnom konaní a potom ešte aj písomne v obálke štatistického úradu, aby navrhovatelia neodmietli prevzatie zásielky, keby bol uvedený ako odosielateľ. Psychicky neunesol vedené trestné konanie, a preto nakoniec pristúpil k dohode o vine a treste, aby sa to celé skončilo. Uplatnenú nemajetkovú ujmu pri výpovedi žiadal zamietnuť, lebo nemá z čoho platiť resp. je otázne, či im takáto náhrada vôbec patrí. V ďalšom písomnom vyjadrení uviedol, že s úhradou nemajetkovej ujmy nesúhlasí z dôvodov, že nebohý X. K. nemal pri jazde na motocykli riadne upnutú prilbu (poukazoval na výpoveď súdneho znalca A. J.). Ďalej že nebohý X. riadil motocykel zakúpený deň pred nehodou a nemal v ovládaní žiadne skúsenosti (väčšia skúsenosť mohla zabrániť priamej zrážke), išiel rýchlejšie ako mal a svoj podiel na dôsledkoch dopravnej nehody majú aj rodičia, ktorí podporovali a povzbudzovali syna v tomto pre mladých a neskúsených ľudí riskantnom alebo adrenalínovom motoristickom športe. Rodičia sa správali tak akoby nemali pri aktivitách syna obavu o jeho zdravie a život, preto i rodičia si musia v takýchto prípadoch spytovať svedomie, či deti svojou výchovou dostatočne chránili pred nebezpečenstvami ohrozujúcimi ich zdravie a život. Pokiaľ navrhovatelia za najzávažnejšiu skutočnosť vyplývajúcu z úmrtia syna pokladajú sociálnu izoláciu a zmenu kvality života tak z internetovej komunikácie a živnostenského registra vyplýva, že podnikateľská činnosť sa výrazne zdynamizovala, navrhovateľka je veľmi úspešná v oblasti fitness, navrhovateľ pracuje v spoločnej firme a to všetko vyvracia tvrdenia o sociálnej izolácii, keď ich život sa za posledné roky stal plnší a pestrejší. Tým nevyvracia dôsledky na psychiku každého človeka pri strate jeho blízkych. Navrhovatelia v trestnej veci neprejavili záujem o účasť na pojednávaníach a osobne sa zúčastňujú až pojednávania vo veci náhrady nemajetkovej ujmy, čo navodzuje otázku aká je ich skutočná motivácia.

V uvedenom prvostupňovom konaní súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľov, odporcu, svedkov U. C. G., B. K. a oboznámením spisov 2T/50/2007 a 1D/756/2006 tun. súdu, písomných podaní účastníkov, vyjadrenia sústrasti navrhovateľom aj s fotokópiou obálky, výpisu zo zdravotnej dokumentácie odporcu, potvrdenia Štatistického úradu SR o štátnej službe odporcu, rozhodnutia Národného bezpečnostného úradu zo dňa 15. 10. 2007, znaleckého posudku č. 1/2007 U. O. K. - znalca z odboru cestnej dopravy, dvoch fotiek rodinného domu odporcu v G., výpisu zo živnostenského registra ohľadom navrhovateľky a jej dcéry, výpisov z internetovej stránky ohľadom správcovstva navrhovateľa a športovej aktivity navrhovateľky, oznámení psychiatricky A. U. A. a dokladu o práceneschopnosti, a článkov z novín ohľadom navrhovateľky .

Vykonaným dokazovaním okresný súd dospel k záveru, že vo veci je nesporné a nepochybné, že odporca spáchal prečin usmrtenia, keď synovi navrhovateľov Y. K. spôsobil pri dopravnej nehode smrť. Základ žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu zásahu do života voči nemu podľa § 19 ods. 2 Ústavy SR, § 11, 13, 15 a 420 ods. 1 Obč. zák. týmto považoval za daný. Po zhodnotení závažnosti vznikutej ujmy (nezvratný zásah do rodinného života, úmrtie v mladom veku) a okolnosti nehody

(neupnutá prilba) určil výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pre každého z navrhovateľov po 6.500,- eur, kým so zvyškom návrh zamietol.

Na odvolanie navrhovateľov aj odporcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 07. 05. 2012 č. 13Co/65/2012-206 (ďalej len "prvé uznesenie krajského súdu") prvý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Podľa odôvodnenia uvedeného uznesenia okresný súd nesprávne odvodil uhradenie nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Obč. zák. s odkazom na § 420 ods. 1 Obč. zák., lebo táto všeobecná zodpovednosť prichádza do úvahy vždy vtedy, keď nejde o niektorý z prípadov osobitnej zodpovednosti za škodu, ktoré sú upravené v § 421 až 437 resp. v ďalších ustanoveniach Obč. zákonníka, alebo o prípady osobitnej zodpovednosti upravenej osobitnými zákonmi. Ustanovenia § 427 až 431 Obč. zák. upravujú zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov. Krajský súd poukázal na ust. § 431 Obč. zák., ako aj na skutočnosť, že ak pri strete prevádzok dôjde ku škode tretej osoby, prevádzkovatelia zodpovedajú za škodu tejto osobe podľa § 427 Obč. zák. a to spoločne podľa § 438 ods. 1 Obč. zák. Konštatoval, že okresný súd doteraz jednoznačne neustálil, kto bol prevádzkovateľom motocykla, ktorý v čase dopravnej nehody riadil nebohý syn navrhovateľov, lebo tento prevádzkovateľ v zmysle § 438 ods. 2 Obč. zák. pri použití § 431 Obč. zák. a § 427 Obč. zák. takisto zodpovedá navrhovateľom za nemajetkovú ujmu. Uviedol, že je potrebné si uvedomiť, že smrť však nebola iba následkom porušenia dopravných predpisov zo strany odporcu, ale súhrnom všetkých okolností vzniknutej situácie, teda aj nesprávne upevnená prilba nebohého.

Okresný súd preto doplnil dokazovanie oboznámením výpisu z evidencie motorových vozidiel Okresného riaditeľstva Policajného zboru, okresného dopravného inšpektorátu vo Zvolene a evidenčnej karty vozidla ZV 333AB, vyjadrenia navrhovateľov zo dňa 15. 08. 2012, potvrdenia o poistení zodpovednosti motocykla ev. č. ZV XXXAB, kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 11. 08. 2006, technického preukazu uvedeného motocykla a zistil, že nebohý syn navrhovateľov X. K., ktorý riadil v čase dopravnej nehody motocykel Cagiva Canyon 600 ev. č. ZV XXXAK, bol

nepochybne aj prevádzkovateľom tohto motocykla, ktorý bol ním kúpený 11. 08. 2006 od predávajúceho A. M., bytom G. I. XX. Podľa uzavretej zmluvy motocykel bol odovzdaný kupujúcemu v deň podpísania zmluvy, súčasne mu bol odovzdaný m. i. malý technický preukaz, pričom veľký technický preukaz mal byť kupujúcemu odovzdaný po vykonaní odhlásenia vozidla z evidencie na Dopravnom inšpektoráte vo Zvolene. Keďže na druhý deň po kúpe, teda 12. 08. 2006 došlo k dopravnej nehode, následkom ktorej kupujúci X. K. zomrel, k prepisu držiteľa na dopravnom inšpektoráte nedošlo, ako držiteľ a vlastník zostal zapísaný predávajúci A. M. do 27. 12. 2007, kedy motocykel natrvalo bol vyradený z evidencie.

Žiadne iné skutočnosti (mimo zistenia, kto bol prevádzkovateľom motocykla riadeného nebohým synom navrhovateľov), ktoré by mali rozhodujúci vplyv na rozhodnutie o návrhu, po rozhodnutí krajského súdu neboli zistené.

Súd preto pri novom rozhodovaní po doplnení dokazovania dňa 07. 11. 2012 vyhlásil v poradí druhý rozsudok, ktorým zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 1/ sumu 6.500,- eur a navrhovateľke 2/ tiež sumu 6.500,- eur, kým ohľadom uplatnenej sumy u každého navrhovateľa po 43.500,- eur návrh zamietol a zaviazal odporcu nahradiť navrhovateľom 1.281,19 eur trov konania v rovnakom pomere po 1/2. Pri tomto v poradí druhom odôvodnil rozsudok nasledovne:

Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 03. 07. 2007 č. 2T/50/07-220, ktorý nadobudol právoplatnosť vo výroku o vine a treste 03. 07. 2007 bol odporca uznaný vinným za to, že dňa 12. 08. 2006 viedol svoje osobné motorové vozidlo v meste G., kde na križovatke ulice G. s ulicou L. a ulicou S. začal odbočovať vľavo a nedal prednosť v jazde protiidúcemu motocyklu, ktorý viedol X. K. následkom čoho v jazdnom pruhu motocykla došlo k zrážke a motocyklista spadol na vozovku a utrpel zranenia, na následky ktorých dňa 01. 09. 2006 zomrel, čím porušil ustanovenie § 18 ods. 4 Zákona č. 315/96 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších zmien a doplnkov, teda inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1,2 písm. a/ Trestného zákona. Zato bol odsúdený na trest odňatia

slobody vo výmere dvoch rokov, výkon trestu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu troch rokov a tiež mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu troch rokov. Navrhovatelia boli s celými nárokmi na náhradu škody odkázaní na občianske súdne konanie, a preto podali návrh proti odporcovi o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Pri rozhodovaní súd vychádzal z nasledovných ustanovení:

Podľa § 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa § 11 Obč. zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Predmetom ochrany osobnosti v zmysle § 11 Obč. zákonníka sú najmä imateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka. Zákon poskytuje ochranu predovšetkým životu a zdraviu fyzickej osoby. Nikto nemôže zasiahnuť do telesnej, či psychickej integrity fyzickej osoby a každý sa musí zdržať konania, ktorým by mohol ohroziť jej život alebo zdravie.

Podľa § 13 ods. 1 Obč. zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Obč. zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Obč. zákonníka výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 15 Obč. zákonníka po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jej osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jej rodičom.

Ustanovenia § 427 - 431 Obč. zák. upravujú zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov.

Podľa § 427 ods. 1 Obč. zák. fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

Podľa § 427 ods. 2 Obč. zák. rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

Podľa § 429 Obč. zák. prevádzateľ zodpovedá ako za škodu spôsobenú na zdraví a veciach, tak za škodu spôsobenú odcudzením alebo stratou vecí, ak stratila fyzická osoba pri poškodení možnosť ich opatrovať.

Podľa § 431 Obč. zák. ak sa stretnú prevádzky dvoch alebo viacerých prevádzateľov a ak ide o vyporiadanie medzi týmito prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody.

Podľa § 438 ods. 1 Obč. zák. ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne.

Podľa § 438 ods. 2 Obč. zák. v odôvodnených prípadoch môže súd rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili, zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody.

Podľa § 439 Obč. zák. kto zodpovedá za škodu spoločne a nerozdielne s inými, vyporiada sa s nimi podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody.

Náhradu uplatňujú v súlade s ust. § 15 Obč. zák. navrhovatelia ako rodičia, keď niet manželky ani detí. S použitím eurokomformného výkladu pojmov "náhrada škody, škoda na zdraví" za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel sa v rámci škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody (ako poškodeným), za ktorú možno priznať náhradu (zadosťučinenie) peňažnou formou podľa § 13 ods. 2 a 3 Obč. zák. Túto v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví. Súčasťou náhrady škody teda sú aj nemajetkové ujmy. Poskytnutie len morálnej satisfakcie je nedostačujúce vzhľadom na najzávažnejší zásah do osobnostných práv, a to do práva na život. Súkromný život chránený v ust. § 11 Obč. zákonníka zahrňuje i rodinný život, resp. vzťahy medzi blízkymi príbuznými a ich vzťahy sociálne, citové a morálne. V súlade s úctou k právam človeka ako ľudskej bytosti s jej jedinečnými a neopakovateľnými prejavmi a súčasne úctou k akémukoľvek ľudskému spoločenstvu, vychádzajúcemu zo vzájomného zopätia tvoriacich ju jedincov, založenom predovšetkým na väzbách citových, morálnych a kultúrnych a vo svetle výkladu tohto nezadateľného ľudského práva premietajúceho sa i do pozitívnej úpravy súkromného práva, je významným a nezanedbateľným komponentom práva na ochranu súkromia i jeho negatívna zložka, nachádzajúca svoje vyjadrenie v právne podporenej možnosti brániť sa proti neoprávneným zásahom do tejto sféry zo strany iných osôb.

K dopravnej nehode, pri ktorej zahynul syn navrhovateľov, došlo pri strete prevádzky osobného motorového vozidla, ktoré viedol odporca a motocykla, ktoré riadil syn navrhovateľov, a ktorý bol prevádzkovateľom tohto motocykla. Za škodu, ktorá vznikla pri tomto strete prevádzok tretej osobe (navrhovateľom) takto podľa § 427 Obč. zák. zodpovedajú prevádzkovatelia (teda odporca a syn navrhovateľov) a to spoločne podľa § 438 ods. 1 Obč. zák.

Čo sa týka výšky nemajetkovej ujmy, ktorá navrhovateľom vznikla, súd zohľadnil skutočnosti, že syn navrhovateľov Richard zomrel v mladom veku (narodil sa 30. 04. 1987 a zomrel 01. 09. 2006, teda ako 18 ročný). Nesporne jeho mladý vek a to, že po nehode bol ešte 21 dní v kóme muselo spôsobiť navrhovateľom ako jeho rodičom veľké psychické utrpenie. Na základe ich výpovedí (a celkového vystupovania pred súdom), ako aj výpovedí svedkýň U.. C. U. a B. K. a potvrdenia psychiatricky A.. U. A. ohľadom zdravotného stavu navrhovateľky súd má za preukázané, že navrhovatelia sa doteraz so smrťou syna napriek uplynutiu niekoľkých rokov nevyrovnali. Izbu syna ponechali ako bola a umiestnili tam urnu, vence, kupujú mu pravidelne kvety, zapalujú sviečky, každý deň zapínajú rádio. Navrhovateľka má antidepresívnu liečbu. Navrhovatelia sa podľa výpovedí svedkýň po nehode zmenili, konkrétne navrhovateľka mala ako podnikateľka viedla účtovníctvo pre dcérsku spoločnosť zahraničnej firmy, ale jej práca sa rapídne zhoršila, kým navrhovateľ predtým bol komunikatívny človek, ale v súčasnosti uzavretý do seba. Navrhovateľka naďalej pracuje ako podnikateľka, nebolo však preukázané tvrdenie odporcu, že by výrazne rozšírila podnikateľskú činnosť a navrhovateľ je tiež zamestnaný, avšak v uplynulých piatich rokoch menil zamestnania a určitý čas bol aj nezamestnaný. Súd nemá vzhľadom na vykonané dokazovanie a aj celkové okolnosti nehody a súčasný stav pochybovať o tom, že nehoda výrazným spôsobom zasiahla do života navrhovateľov a to nielen v osobnom živote (smútok), ale že sa to prejavovalo aj v pracovnej oblasti. Súd nemôže akceptovať argumentáciu odporcu, že sú schopní vyrovnáť sa so stratou a teda nemajú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, lebo jednoznačne došlo k obrovskej strate, uplynulo odvtedy už 5 rokov a nie je mysliteľné, aby navrhovateľom patrila náhrada len v prípade, že by úplne prestali žiť akýmkoľvek spoločenským životom, uzavreli sa do seba a pod. Vzhľadom aj na uplynutie rokov súd považuje za prirodzený proces, že navrhovatelia sa snažia traumou prekonať či už prácou alebo inými aktivitami (navrhovateľka športom). Navrhovatelia majú právo žiť si svoj život aj po smrti syna, ba skôr by sa dalo povedať, že je to ich povinnosť s ohľadom na to, že majú aj dcéru a vnučku. Pokiaľ odporca poukazuje na to, akým závažne negatívnym spôsobom ovplyvnila

nehoda aj jeho život a pokiaľ poukazuje na svoje majetkové pomery, súd tieto nemohol brať v úvahu, pretože pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy pomery škodcu (odporcu) podľa vyššie citovaných ustanovení nie sú rozhodujúce. Nemajetková ujma vzniká bez ohľadu na pomery škodcu. Súd takto s prihliadnutím na skutočnosti uvádzané v tomto odseku za primeranú náhradu ako nemajetkovú ujmu navrhovateľov považoval u každého po 13.000,- eur, za ktorú však zodpovedajú podľa § 427 a 438 ods. 1 Obč. zák. odporca a nebohý syn navrhovateľov spoločne a nerozdielne. Vyporiadanie medzi týmito prevádzkovateľmi upravuje § 431 Obč. zák. (zodpovedajú podľa účasti na spôsobení škody).

Jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností nehodu zapríčinil odporca (za čo bol aj odsúdený trestným rozsudkom) a nebolo zistené, že by neb. X. K. bol akýmkoľvek spôsobom prispel k tomu, že k nehode došlo, teda nič z hľadiska spôsobu jazdy neporušil. Veľmi podstatnou z hľadiska následkov dopravnej nehody je však skutočnosť, že neb. X. v čase dopravnej nehody nemal riadne upevnenú ochrannú prilbu (povinnosť podľa § 5 ods. 2 zák. č. 315/1996 o premávke na pozemných komunikáciách v znení v čase dopravnej nehody). Podľa znaleckého posudku č. 95/rok 2006 a 14/rok 2006 znalcov A.. J. J. a A.. O. D. príčinou smrti X. K. bolo zlyhanie životne dôležitých centier v mozgu pri opuchu mozgu pri pomliaždení, krvácaní nad a pod tvrdú plenu, pri zlomenine klenby a spodiny lebečnej ako následok dopravnej nehody. V posudku je podrobne opísaný vznik poranení, ako nárazom vzhľadom na vysoké ťažisko sa telo preklápa a rotuje dopredu, počas pádu telo rotuje vo všetkých troch osiach a ako prvá dopadá hlava s veľkou silou a prudkosťou na povrch vozovky, prenesením energie nárazu na podkožné mäkké tkanivá dochádza k ich pomliaždeniu a prenesením energie nárazu na kostru lebky dochádza k vzniku zlomeniny kostí klenby spodiny lebečnej. V mieste zlomeniny vzniká krvný výron. Napriek nasadenej intenzívnej terapii a operáciám na odstránenie krvného výronu a opuchu mozgu sa stav nepodarilo zvládnuť a pacient na následky poranení pri nehode zomrel. Pri svojom výsluchu znalec A.. J. J. vypovedal, že vzhľadom na charakter a rozsah poranení hlavy v konfrontácii s úrazovým dejom, charakterom dopravnej nehody môžu konštatovať, že pri použití ochrannej prilby by boli poranenia hlavy ďaleko menšieho rozsahu, respektíve s veľmi veľkou pravdepodobnosťou k poraneniu lebky by nemohlo dôjsť. Na ďalšiu otázku odpovedal, že pri riadne upnutej prilbe v čase dopravnej nehody by s veľmi veľkou pravdepodobnosťou nedošlo ku vzniku smrteľných poranení. Podľa lekárskej správy zo dňa nehody u X. K. boli zistené zlomenina lebky, ťažký otras mozgu, pomliaždenie trupu, tržná rana genitálu a ľ. kolena, možné vnútrolebečné krvácanie. Podľa listu o prehliadke mŕtveho a štatistického hlásenia o úmrtí príčinou smrti je opuch mozgu. Z uvedeného teda vyplýva, že pri riadne upnutej prilbe by X. K. neutrpel také poranenie lebky (prípadne by vôbec nemal poranenú lebku), ktoré by viedli k smrti a iné jeho poranenia smrteľné neboli. K smrti X. K. ako následku dopravnej nehody (ktorú zavinil odporca) došlo teda v dôsledku porušenia jeho povinnosti mať riadne upnutú prilbu, ktorá v danom prípade mohla zabrániť jeho smrti. Je veľmi pravdepodobné, že prilbu nemal upnutú z dôvodu, že mal v ušiach slúchadlá od prehrávača. Túto skutočnosť (nezapnutie prilby) však odporcovi nemožno pričítať ako zavinenie (čím však súd nespochybňuje, že bez zavinenia odporcu by k nehode ani nedošlo). Nehode podľa znaleckých posudkov neb. syn navrhovateľov zabrániť nemohol. Škoda (vzniknutá v dôsledku úmrtia poškodeného) je však priamym dôsledkom zranenia vzniknutého pádom poškodeného po náraze autom odporcu, a to pádom bez upnutej ochrannej prilby. Takto škoda vznikla spoluúčasťou oboch prevádzkovateľov, a teda prevádzkovatelia (odporca a poškodený X. K.) zodpovedajú za škodu navrhovateľom podľa § 438 Obč. zák. spoločne a nerozdielne. Podľa § 431 Obč. zák. by sa medzi sebou mali vyporiadať podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody.

Keď dedičmi po poškodenom X. K. sú práve navrhovatelia, a teda do výšky nadobudnutého dedičstva za poručiťelove dlhy podľa pomeru toho, čo z dedičstva nadobudli - § 470 ods. 1 a 2 Obč. zák.), v prípade zaviazania odporcu na náhradu celej škody (pri spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti ho možno žalovať na zaplatenie celej sumy) by sa odporca mal s navrhovateľmi (ako dedičmi po X. K., ktorý podľa § 427 a nasl. Obč. zák. tiež zodpovedá s ním za škodu) vyporiadať podľa § 439 Obč. zák., a preto súd dospel k záveru, že ide o prípad uvedený v § 438 ods. 2 Obč. zák., kedy je odôvodnené rozhodnutie o náhrade spôsobenej škody podľa účasti na spôsobení škody. S prihliadnutím na všetky okolnosti nehody súd považuje účasť poškodeného X. K. na spôsobení škody vo výške 50 %. Preto zaviazal odporcu na zaplatenie navrhovateľom po 6.500,- eur (ako 50 % z 13.000,- eur nemajetkovej ujmy v peniazoch - vid' odôvodnenie vyššie).

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 3 O. s. p. a odporcu zaviazal na náhradu trov navrhovateľov, pričom títo uplatňovali podľa vyčíslenia zo 17. 10. 2012 náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 1.515,66 eur.

Súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s ust. § 142 ods. 3 O. s. p. a vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len "vyhl.") len vo výške 1.281,19 eur, pričom ide o nasledovné:

- vychádzajúc z hodnoty 6.500,- eur spolu u oboch navrhovateľov odmena za jeden úkon podľa § 10 ods. 1 § 13 ods.2 (zníženie tarifnej odmeny o 50 % pri spoločných úkonoch pri zastupovaní 2 alebo viacerých osôb) činí 91,29 eur, ako je zástupcom navrhovateľov aj vyčíslená, pričom náhrada patrí za 8 hlavných úkonov, a to:

91,29 eur za úkon 02. 07. 2009 - príprava a prevzatie veci (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhl.)

91,29 eur za úkon 02. 07. 2009 - podanie návrhu (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhl.)

182,58 eur za úkon 10. 08. 2011 - účasť na pojednávaní od 9.30 hod. do 11.40 hod
(§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhl. - odmena 91,29 eur za každé začaté dve hodiny)

182,58 eur za úkon 22. 11. 2011 - účasť na pojednávaní od 8.30 hod. do 11.15 hod
(§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhl. - odmena 91,29 eur za každé začaté dve hodiny)

22,82 eur za úkon 13. 12. 2011 - účasť na pojednávaní (§ 14 ods. 5 písm. b/ vyhl.)

91,29 eur za úkon 23. 12. 2011 - podanie odvolania (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhl.)

91,29 eur za úkon 07. 05. 2012 - vyjadrenie k odvolaniu (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhl.)

91,29 eur za úkon 17. 10. 2012 - účasť na pojednávaní (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhl.)

spolu 844,43 eur

13,90 eur ako paušalizovaná náhrada trov za 2 úkony 02. 07. 2009 (2 krát po 6,95 eur) (§ 16 ods. 3 vyhl.)

29,64 eur ako paušalizovaná náhrada trov za úkony v roku 2011 (4 krát po 7,41 eur) (§ 16 ods. 3 vyhl.)

7,63 eur ako paušalizovaná náhrada trov za úkon v roku 2012 (§ 16 ods. 3 vyhl.)

spolu 58,80 eur

spolu odmena a paušalizovaná náhrada trov: 844,43 eur + 58,80 = 903,23 eur + 180,65 eur ako 20 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhl.) = 1.083,88 eur

47,28 eur náhrady cestovného za cesty na 3 pojednávania v roku 2011 osobným motorovým vozidlom Audi ev. č. RSX pri priemernej spotrebe 10,5 l/100 km, paušálnej náhrade 0,183 eur/km, cene pohonných hmôt 1.349 eur/l a vzdialenosti 26 km na 1 cestu jedným smerom - spolu 6 ciest (§ 15 písm. a/ vyhl.)

17,62 eur náhrady cestovného za cestu na pojednávanie v roku 2012 osobným motorovým vozidlom Audi ev. č. RSXX,XX pri priemernej spotrebe 10,5 l/100 km, paušálnej náhrade 0,183 eur/km, cene pohonných hmôt 1.484 eur/l a vzdialenosti 26 km na 1 cestu jedným smerom - spolu 2 cesty (§ 15 písm. a/ vyhl.)

spolu 64,90 eur

74,10 eur náhrada za stratu času za cesty na 3 pojednávania v roku 2011 (polhodina na každú cestu), celkove 6 polhodín po 12,35 eur (§ 15 písm. b/ vyhl.)

25,42 eur náhrada za stratu času za cesty na pojednávanie v roku 2012 (polhodina na každú cestu), celkove 2 polhodiny po 12,71 eur (§ 15 písm. b/ vyhl.)

spolu 99,52 eur

spolu náhrada cestovného a náhrada za stratu času: 64,90 eur + 99,52 = 164,92 eur + 32,89 eur ako 20 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhl.) = 197,31 eur

Navrhovateľom takto súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.281,19 eur.

Aj proti tomuto v poradí druhému rozsudku okresného súdu podali odvolanie aj navrhovatelia aj odporca. V poradí druhým uznesením Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 05. 11. 2013 č. 13Co/404/2012-278 v poradí druhý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení sa krajský súd zaoberal dôvodmi odvolaní, poukazujúc aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 168/2009, závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 999/2007 a ďalej na to, že vo veci nemožno jednoznačne ustáliť, či k usmrteniu nebohého syna navrhovateľov došlo iba v dôsledku jazdy odporcu, ktorý porušil dopravné predpisy, alebo v dôsledku skutočnosti, že nebohý syn navrhovateľ nemal riadne upnutú prilbu a mal mať navyše sluchátka na ušiach (čo je tiež porušením právnych predpisov). Ďalej skonštatoval, že je pravdou, že morálna satisfakcia má vždy prednosť pred peňažnou náhradou, pokiaľ ide o rozsah a spôsob zadosťučinenia pri ochrane osobnosti. Je však treba podčiarknuť neodškriepiteľný fakt, že zásah do sféry zdravia človeka, ktorý má za následok smrť, má také neodvratiteľné následky, že v prípade žaloby oprávnených osôb (pozostalých) rozhodne nemôže postačovať ako satisfakcia iba ospravedlnenie. Do úvahy teda v každom prípade teda prichádza aj odškodnenie nemajetkovej ujmy formou finančnej náhrady. Samotná výška náhrady potom závisí od posúdenia všetkých okolností skutku, ale aj potreby na rozsah zmiernenia následkov zásahu. Rozsudok okresného súdu však bolo potrebné zrušiť najmä vzhľadom k argumentácii odporcu, ktorý považuje rozsudok prvého stupňa za nepreskúmateľný, pokiaľ ide o určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Samotná výška finančnej náhrady spočíva po zohľadnení všetkých okolností na úvahe súdu. Je však pravdou, že súd prvého stupňa nevysvetlil dôvod iného vyhodnotenia všetkých okolností prípad, t. j. skutkového a právneho a tým aj priznanie zvýšenej náhrady výšky nemajetkovej ujmy oproti svojmu prvému rozhodnutiu.

Po zrušení v poradí druhého rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súd vo veci vytýčil termín pojednávania. Na pojednávanie sa dostavili zástupca navrhovateľov a odporca. Odporca uviedol, že opätovne vyjadruje ľútosť nad tým, čo sa stalo, bude ho to prenasledovať až do konca života a psychicky to tiež zle znáša. Nemá pritom ani prostriedky na to, aby takúto sumu vyplatil. Po oznámení zástupcu navrhovateľov, že má vedomosť o tom, že odporca predal dom v G. za 70.000,- eur, odporca uviedol, že dom predaj za 59.000,- eur, ale túto sumu potrebuje na vyriešenie bytovej situácie, lebo v dvojizbovom byte býva aj s manželkou a dvomi dospelými deťmi, pričom jeden zarába okolo 600,- eur a druhý 450,- eur, manželka zarába okolo 500,- eur mesačne a on ako pracujúci dôchodca dostáva okolo 700,- eur. Sumu z predaja domu ešte nepoužil, ale plánuje to urobiť. Žiadal preto rozhodnúť tak, že by ho súd zaviazal na zaplatenie maximálne vo výške 5.000,- eur spolu pre oboch navrhovateľov, kým so zvyškom žiadal návrh zamietnuť.

Súd na pojednávaní týmto v poradí tretím rozsudkom rozhodol tak ako predošlými rozsudkami, teda zaviazal odporcu na zaplatenie každému z navrhovateľov po 6.500,- eur, kým ohľadom sumy 43.500,- eur u oboch návrh zamietol, pričom rozsudok pokiaľ ide o skutkové a právne posúdenie súd odôvodňuje tak isto, ako to bolo v poradí druhým rozsudkom, ako je uvedený vyššie, keď ani v zrušujúcom uznesení krajského súdu nebolo vytknuté, že by v tomto v poradí druhom rozsudku okresný súd rozhodoval na základe nesprávnych ustanovení zákona, a len pokiaľ ide o určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy (keďže táto sa určuje úvahou súdu) a bolo vytknuté, že druhý rozsudok je nepreskúmateľný, lebo nie

je vysvetlený dôvod iného vyhodnotenia všetkých okolností prípadu a je priznaná zvýšená náhrada nemajetkovej ujmy oproti prvému rozhodnutiu, dopĺňa odôvodnenie nasledovne:

Okresný súd v druhom rozhodnutí v skutočnosti nepriznával zvýšenú náhradu nemajetkovej ujmy oproti prvému rozhodnutiu. V prvom rozsudku zo dňa 13. 11. 2011 zaviazal odporcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy pre navrhovateľov po 6.500,- eur a so zvyškom návrhu zamietol, pričom však nepoužil správne ustanovenia právnych predpisov, čo bol aj dôvod na zrušenie tohto rozsudku. Ako je to však uvedené v odôvodnení uvedeného rozsudku od strany 8 posledný odsek po stranu 9 po odsek o trovách konania súd rozhodol o výške náhrady s prihliadnutím na správanie sa nebohého, ktorý nemal riadne upnúť prilbu, čím porušil povinnosť podľa § 5 ods. 2 zák. č. 315/1996 Zb. o premávke na pozemných komunikáciách, pričom podľa znaleckých posudkov v trestnom spise riadne upnutá prilba mohla zabrániť jeho smrti resp. s veľmi veľkou pravdepodobnosťou by nedošlo ku vzniku smrteľných poranení. Súd v poslednom odseku na strane 6 uvedeného rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti zohľadnil na strane navrhovateľov, pokiaľ ide o výšku náhrady. Súd takto úvahou určil náhradu po 6.500,- eur po zohľadnení zavinenia na strane nebohého X. K., pričom toto zavinenie považoval u oboch účastníkov nehody za zhruba rovnaké, a teda náhrada bola určená len vo výške kvázi polovici náhrady, ktorá by inak jednému aj druhému navrhovateľovi patrila (teda po 1/2 z úvahou určených 13.000,- eur náhrady pre každého z nich). Tým, že okresný súd použil nesprávne ustanovenia, neuviedol sumu ktorú považuje za primeranú náhradu a akú z tejto sumy má zaplatiť odporca, ale priamo uviedol už len sumu, ku ktorej dospel po znížení o 1/2 nemajetkovej ujmy, ktorú by navrhovateľom priznal, keby nebolo zavinenie aj zo strany nebohého syna navrhovateľov, teda uviedol už len výslednú sumu, ku ktorej dospel po zohľadnení všetkých okolností prípadu. Takto považoval za primeranú priznanú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 6.500,- eur pre každého navrhovateľa ako polovicu zo sumy 13.000,- eur u každého navrhovateľa, z ktorej sumy (teda po 13.000,- eur) vychádzal ako z primeranej náhrady nemajetkovej ujmy pred jej znížením, ktoré zníženie bolo z dôvodu porušenia právnych predpisov aj zo strany nebohého syna navrhovateľov.

V poradí druhým rozsudkom zo dňa 07. 12. 2012 už súd použil správne ustanovenia právnych predpisov, za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu u každého z navrhovateľov po 13.000,- eur (súd nemal dôvodu odchyliť sa od pôvodných úvah oproti prvému rozsudku, keďže nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti), ktorú znížil u oboch o 50 % z dôvodu spoluzavinenia (v podrobnostiach viď uvedený rozsudok).

Aj pri prvom aj pri druhom rozsudku súd takto úvahou s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu určil nemajetkovú ujmu u každého z navrhovateľov sumou 13.000,- eur, ktorú znížil na polovicu z dôvodu správania sa nebohého X. K. (spoluzavinenie v 1/2), len v prvom rozsudku už uviedol len sumu po znížení na 1/2, teda zaviazal na zaplatenie po 6.500,- eur, kým v druhom rozsudku to už uviedol konkrétnejšie a podľa prísl. ustanovení právnych predpisov, teda tiež zaviazal na zaplatenie po 6.500,- eur ako 1/2 zo sumy náhrady, ktorá by patrila keby nebolo spoluzavinenie nebohého. Okresný súd takto jednoznačne v skutočnosti nezvyšoval náhradu nemajetkovej ujmy, ako by sa snáď mohlo zdať v dôsledku toho, že boli použité pri rozhodovaní iné ustanovenia právnych predpisov.

Pri tomto v poradí treťom rozsudku súd opätovne rozhodol tak, že zaviazal odporcu na zaplatenie navrhovateľom po 6.500,- eur, kým so zvyškom návrh zamietol s tým, že pokiaľ ide o odôvodnenie, prečo takto rozhodol, poukazuje v plnom rozsahu na odôvodnenie v poradí druhého rozsudku s doplnením ako je uvedené vyššie v tomto rozsudku, pokiaľ ide o výtku krajského súdu, že nebol vysvetlený dôvod iného vyhodnotenia a tým aj priznanie zvýšenej náhrady.

Navrhovatelia na trovách konania uplatňovali náhradu trov len vo výške ako boli priznané poradí druhým rozsudkom okresného súdu, teda vo výške 1.281,19 eur.

Súd o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O. s. p. a odporcu zaviazal na náhradu uplatnených trov v zhode s druhým rozsudkom okresného súdu (viď špecifikáciu vyššie). K tomuto dodáva, že návrh bol podaný dôvodne, už aj krajský súd skonštatoval, že len morálna satisfakcia nestačí, pričom odporca

zo začiatku žiadal návrh v plnom rozsahu zamietnuť. Pokiaľ odporca v odvolaní zo dňa 21. 11. 2012 namietal, že nebola správne priznaná náhrada trov za úkon - účasť na pojednávaní dňa 17. 10. 2012 v plnej výške, lebo pojednávanie bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku, a teda mala byť priznaná len náhrada podľa § 14 ods. 5 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, súd uvádza, že nejde o prípad uvedený v § 14 ods. 5 písm. b/, teda že by sa na pojednávaní len vyhlásilo rozhodnutie (ako sa domnieva odporca), ale dňa 17. 10. 2012 bolo riadne pojednávanie a bolo odročené na vyhlásenie rozsudku na 07. 11. 2012. Preto odmena za účasť na pojednávaní 17. 10. 2012 patrí vo výške základnej tarifnej sadzby. Tiež pokiaľ ide o námietku odporcu za priznanie odmeny za podanie zo dňa 07. 05. 2012, toto urobili navrhovatelia na základe výzvy krajského súdu zo dňa 10. 04. 2012, ktorým im bolo oznámené, že na vec sa nevzťahuje ust. § 420 Obč. zák., ale ide o použitie ust. § 431 Obč. zák. a boli vyzvaní, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili v lehote 10 dní, ak to považujú za potrebné. Keď sa teda navrhovatelia vyjadrili na základe výzvy súdu, niet dôvodu nepovažovať toto vyjadrenie za neúčelné, pre ktoré by nemala byť priznaná odmena. Prítom v súčasnosti už navrhovatelia aj keď vznikli už aj ďalšie trovy právneho zastúpenia, naďalej ich uplatnili len vo výške, ako boli priznané v poradí druhom rozhodnutí, teda ďalšie trovy (odvolacie konanie, ďalšie pojednávanie) neuplatnili.

Zaplatenie trov právnenému zástupcovi navrhovateľov je odôvodnené ustanovením § 149 ods. 1 O. s. p.“

Proti rozsudku odvolanie podal navrhovateľ. Žiadal napadnutý rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že návrh v celkom rozsahu bude zamietnutý.

Odporca svoje odvolanie odôvodnil ust. § 205 ods. 2 písm. d/ OSP, pretože podľa jeho názoru súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 205 ods. 2 písm. a/ OSP, v konaní došlo k vade uvedenej v § 221 ods. 1 písm. h/ OSP, nakoľko súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ako aj podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ OSP, keď súd prvého stupňa odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Odvolateľ poukazuje, že súd prvého stupňa rozhodol rovnako ako v prvom a druhom rozhodnutí bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia a neriadil sa pokynmi krajského súdu po jeho zrušujúcom uznesení.

Súd sa obmedzil na tvrdenie, že vec posúdil skutkovo a právne rovnako ako v predchádzajúcich rozhodnutiach a nepriznal zvýšenú náhradu nemajetkovej ujmy, pričom sa súčasne pokúša určitým spôsobom vysvetliť svoj údajný myšlienkový postup, že v skutočnosti už pri prvom rozhodnutí mal súd vychádzať zo sumy náhrady nemajetkovej ujmy 13 000,-€ pre každého z navrhovateľov, avšak v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci neuviedol túto sumu ako sumu, z ktorej vychádzal pri svojom rozhodovaní o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy, ale uviedol priamo sumu 6 500,- €. Táto mala predstavovať „kvázi“ polovicu náhrady nemajetkovej ujmy.

Pokiaľ súd prvého stupňa uvažoval o výške náhrady nemajetkovej ujmy v sume 13 000,- € nemal dôvod toto svoje vyhodnotenie neuviesť už pri prvom rozhodnutí. Súdu v tomto nebránila žiadna prekážka.

Odvolateľ vytýka súdu, že na ustálenie sumy 13 000,- € ako primeranej náhrady nemajetkovej ujmy pre každého z navrhovateľov nebol vykonaný jediný dôkaz, nebol daný žiaden skutkový ani právny základ, preto má odporca za to, že určenie je výsledkom svojoľnej úvahy súdu prvého stupňa.

Vysvetlenie súdu prvého stupňa o nenavyšovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy nemôže obstáť. Nevychádza zo zákonných zásad spravodlivého procesu, ani z logických princípov. Je v priamom rozpore s doterajšími rozhodnutiami tak súdu prvého stupňa, ako aj krajského súdu.

V tejto časti odporca považuje rozsudok okresného súdu za nepreskúmateľný.

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom nielenže neodstránil vytýkané vady predchádzajúceho rozhodnutia, ale spôsobil ďalšie vady a rozhodnutia v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f/ , h/ OSP spôsobuje nezákonnosť a nespravodlivosť napadnutého rozsudku.

Odporca zastáva názor, že súd prvého stupňa by mal prihliadnuť na skutočnosť, že syn navrhovateľov nemal riadne upevnenú ochrannú prilbu a tak porušil svoju povinnosť danú zákonom o premávke na pozemných komunikáciách.

Odporca považuje za nesprávny postup súdu prvého stupňa, keď na tieto okolnosti prihliadol len vo vzťahu k určeniu zodpovednosti prevádzkovateľov dopravných prostriedkov za vzniknutú škodu (každý v rozsahu 50%) nie aj vo vzťahu k určovaniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Súd sa nevyporiadal so závermi znaleckých posudkov, že ak by mal nebohý riadne upnutú prilbu neutrpel by také poranenia lebky, ktoré viedli k jeho smrti.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má odporca za to, že súd prvého stupňa odňal odporcovi možnosť konať pred súdom, tým že nevykonal dokazovanie ohľadom ustálenia výšky nemajetkovej ujmy 13 000,- € pre každého z navrhovateľov so zámerom redukovať túto o 50% v záujme dosiahnutia sumy 6 500,- € pre každého z navrhovateľov.

Súd prvého stupňa tak dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a nevyhodnotil pri určovaní výšky náhrady škody všetky okolnosti dopravnej nehody.

Súd prvého stupňa sa stotožnil s postojom navrhovateľov, ktorí opakovane aj prostredníctvom svojho splnomocneného zástupu uvádzali, že odporca necíti žiadnu ľútosť, pričom však úprimne prejavovanú ľútosť odporcu neprijali.

Navrhovateľ nechceli odporcu po nehode ani vidieť, neboli schopní prijať jeho ospravedlnenie a akúkoľvek snahu o kontakt alebo ospravedlnenie bezdôvodne odmietli ako účelovú. Navrhovatelia nikdy nemali snahu sa s odporcom skontaktovať, počas trestného konania sa nezúčastnili ani jedného úkonu, ani jedného pojednávania až doteraz v civilnom konaní prezentujú svoju aktívnu účasť.

Aj keď krajský súd v zrušovacom rozhodnutí uviedol, že ospravedlnenie nemôže postačovať a do úvahy prichádza aj finančná náhrada, zdôraznil, že jej výška závisí od posúdenia všetkých okolností skutku. Odporca má za to, že súd prvého stupňa pri posudzovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy, neposúdil všetky okolnosti prípadu vyplývajúce tak zo znaleckých posudkov, ako aj z ďalších dôkazov. Súd prvého stupňa nezohľadnil v tejto súvislosti ani tú skutočnosť, na ktorú poukázal krajský súd a to, že v preskúmvanej veci nemožno jednoznačne ustáliť, či k usmrteniu nebohého syna navrhovateľov došlo iba v dôsledku jazdy odporcu, ktorý porušil dopravné predpisy, alebo v dôsledku skutočnosti, že syn navrhovateľov nemal upnutú prilbu a mal navyše slúchadlá na ušiach, čo je tiež porušenie dopravných predpisov.

Navrhovateľmi požadovaná suma v žalobnom návrhu pre každého z navrhovateľov 50 000,- € je absolútne neprimeraná a zamietnutie návrhu pokiaľ sa týka sumy 43 500,- € u každého z navrhovateľov nie je výsledkom objektívneho posúdenia všetkých okolností prípadu. Súd tiež nedostatočne vyhodnotil, že odporca je v čoraz ťažšej finančnej situácii. Táto sa dramaticky začala zhoršovať práve po nehode, keďže v dôsledku trestného konania a dohody o vine a treste bol odporcovi odobraný certifikát na výkon funkcie na Štatistickom úrade SR. Odporca má problém sa zamestnať nielen z tohto dôvodu, ale aj z dôvodu stále sa zhoršujúceho zdravotného stavu. Odporca nevlastní žiaden majetok, okrem starého rodinného domu a zariadenia v ňom. Žije v skromných podmienkach a bez pomoci najbližšej rodiny by svoju situáciu len veľmi ťažko zvládol. Súd prvého stupňa sa žiadnym spôsobom nevyporiadal s

tým, že ujma vznikla nielen na strane navrhovateľov, ale aj na strane odporcu. Ani po uplynutí 5 rokov, ktoré prešli od nehody sa odporca s nehodou nevie vyrovnáť, v dôsledku nehody má trvalé zdravotné následky, čo si vyžaduje jeho neustálu liečbu a návštevy u lekárov.

Súdom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy je pre odporcu príliš prísnou a neprimeranou sankciou, pretože odporca v súvislosti s nehodou nekonal úmyselne, opakovane prejavil úprimnú ľútosť a preukázal, že aj on má doživotné následky z tejto dopravnej nehody v podobe trvale podlomeného zdravia, straty zamestnania a tým súvisiacich finančných okolností.

Odporca zároveň namietal aj rozhodnutie súdu prvého stupňa týkajúce sa priznania náhrady trov konania, právneho zastúpenia navrhovateľom v sume 1 281,19 €, o ktorých rozhodoval podľa § 142 ods. 3 OSP.

Podľa ust. § 142 ods. 3 OSP aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti, alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku, alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Odporca prezentuje názor, že súd prvého stupňa mal o trovách konania rozhodnúť v zmysle ust. § 142 ods. 2 OSP a žiadnemu z účastníkov nepriznať náhradu trov konania alternatívne mal rozhodnúť podľa skutočného úspechu účastníkov vo veci samej.

Nakoľko odporca namieta samotnú úvahu súdu prvého stupňa o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy, namieta aj priznanie výšky trov konania, vychádzajúc zo súdom určenej výšky nemajetkovej ujmy.

Súd navyše nesprávne priznal náhradu trov navrhovateľom za úkon - účasť na pojednávaní dňa 17. 10. 2012 v plnej výške, nakoľko v zmysle zápisnice z pojednávania z 22. 11.2011 súd pojednávanie odročil na 17. 10. 2012 za účelom vyhlásenia rozsudku, a teda súd prvého stupňa mal pri rozhodovaní o priznaní náhrady za tento úkon postupovať podľa § 14 ods. 5 písm. d/ Vyhl. č. 665/2004 Z.z.

Odporca má za to, že podanie vyjadrenia navrhovateľov zo dňa 07. 05. 2012 k odvolaniu nie je úkonom predstavujúcim účelné uplatňovanie, alebo bránenie práva.

K podanému odvolaniu sa navrhovatelia vyjadrili. Navrhli, aby krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny a zároveň si uplatnili náhradu trov odvolacieho konania, t.j. právneho zastúpenia, ktoré advokát vyčíslil na sumu 119,20 €, ako trovy za vyjadrenie k odvolaniu.

Navrhovatelia poukázali, že okresný súd logicky a presvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie a to aj vo vzťahu k odporcom namietaného argumentu, že pri druhom rozhodnutí došlo k priznaniu zvýšenej náhrady nemajetkovej ujmy oproti prvému rozhodnutiu. Svoje úvahy a vysvetlenia k odôvodneniu svojho druhého rozsudku vo veci oprel o presvedčivé a logické argumenty.

Odôvodnenie v poradí tretieho rozsudku okresného súdu považujú navrhovatelia za logické a zákonné a v plnom rozsahu naň poukazujú bez opakovania v ňom použitých argumentov.

K argumentom ohľadne tvrdeného umelého zvyšovania priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, poukazujú, že postup súdu pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy je vždy do určitej miery úvahou súdu, pri ktorej posudzuje všetky okolnosti prípadu. Náhrada nemajetkovej ujmy nemá presne stanovené pravidlá výpočtu.

Odporca zároveň nie je v čoraz ťažšej finančnej situácii. Na poslednom pojednávaní okresného súdu predložili kúpnu zmluvu, ktorou odporca predal „starý rodinný dom“ za sumu 70 000,- €. Túto skutočnosť odporca nepoprel, iba uviedol, že suma, ktorá mu bola reálne poukázaná, bola nižšia.

K tvrdeným následkom ohľadne zdravotných problémov odporcu je potrebné uviesť, že toto sú len jeho tvrdenia, ktoré nikdy žiaden iný dôkaz nepotvrdil, ani nepodporil. Naopak závažné dôsledky z osobnej sféry navrhovateľov boli potvrdené a bezpečne preukázané.

Navrhovatelia zároveň poukazujú, že pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy je argument o tom, že prípadný nútený výkon rozhodnutia vo výške, ako ju ustálil okresný súd by bol pre odporcu likvidačný, nepodstatný a nepoužiteľný.

Navrhovatelia uvádzajú, že záver súdu, že postup súdu ohľadne trov konania a jeho rozhodnutie podľa § 142 ods. 3 OSP bol plne logický a zákonný. Podrobnejšie uviedli, že rozhodovanie súdu je rozhodovaním ovplyvneným úvahou súdu.

K sporným bodom uvádzajú, že pojednávanie dňa 17. 10. 2012 bolo riadne vykonané a nešlo o pojednávanie, na ktorom bol len vyhlásený rozsudok. Zo zápisnice z pojednávania z 22. 11. 2011 táto skutočne odročovala pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku, avšak nie na deň 13. 12. 2011. Vyjadrenie navrhovateľov zo dňa 07. 05. 2012 k odvolaniu odporcu, že išlo o neúčelný úkon na uplatnenie, alebo bránenie práva je nesprávne.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu vo výroku, pokiaľ bolo rozhodnuté vo veci samej potvrdil ako vecne správny.

Vo výroku o náhrade trov konania došlo k zmene rozsudku súdu prvého stupňa podľa ust. § 220 OSP.

V nenapadnutej časti zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku vo veci samej a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd navyše uvádza. Odôvodnenie výšky priznanej nemajetkovej ujmy, ktorá v plnom rozsahu by pre každého z navrhovateľov mala predstavovať 13 000,- € nemožno považovať za nespreskúmateľné. Z logického postupu vysvetlenia súdu prvého stupňa vyplýva skutočnosť, že o takejto sume uvažoval súd prvého stupňa už pri vydaní prvého rozhodnutia zrejme.

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva.

Sudca prvého stupňa verejne vyhlási rozsudok a v písomnom vyhotovení podľa zákona má vyložiť všetky právne relevantné skutočnosti tak, aby v konečnom dôsledku bol rozsudok presvedčivý (zrozumiteľný, preskúmateľný a pochopiteľný). To znamená, že rozsudok nemusí byť presvedčivý pre účastníka, ako je potencionálneho „čitateľa“, ale jednoducho musí byť jasný, zrozumiteľný a presvedčivý.

Presvedčivosť sa však nedosahuje kvetnatým slohom ani poňatím odôvodnenia ako stručnejšej dizertačnej práce, ale jasným v nevyhnutnej miere stručným a pochopiteľným výpočtom tých najzásadnejších momentov, ktoré vo svojom súhrne viedli súd k vydaniu rozsudku.

Odporca vytyka, že súd prvého stupňa nekonal vecne a nezaujato a tým, že sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevyporiadal s prejavenu ľútosťou odporcu, nekonal v súlade s princípom rovnosti zbraní, judikovaných ESLP, že každej strane musí byť daná rovnaká príležitosť prezentovať svoj prípad vrátane potrebných dôkazov za podmienok, ktoré ju nepostavia do v podstate nevýhodnej situácie voči protistrane.

V tejto súvislosti je treba uviesť, že uvedená námietka nie je námietkou na nezaujatý postup súdu, ani námietkou voči porušeniu princípu „rovnosti zbraní“, pretože tieto námietky sa vždy vzťahujú k postupu súdu ako takému. Námietky uvádzané odporcom, tak ako sú uvedené vyššie sú námietkami proti odôvodneniu rozhodnutia. Odporca totiž argumenty, na ktoré poukazuje v priebehu konania prednášal a zaoberal sa nimi aj odvolací súd. Navyiac súd prvého stupňa nikde nekladie odporcovi za vinu, že „neprejavil ľútosť“, ale pokiaľ sa v tomto smere v rozsudku hovorí o neprejavení ľútosťi je to vždy uvádzané ako tvrdenia navrhovateľov.

K poslednej námietke o nepriaznivej majetkovej situácie odporcu postačí dodať, že táto nemôže mať zásadný vplyv pri rozhodovaní o priznaní výšky nemajetkovej ujmy. Nepriaznivá majetková situácia osoby, ktorá má hradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch sa však môže prejaviť pri exekúcii vo forme nedobytnosti pohľadávky.

Z obsahu odvolania odporcu vyplýva, že priznanie odškodnenia za nemajetkovú ujmu a najmä jej výšky považuje tento za neodôvodnené náležite.

Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že už vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. 16CoP R 11/2012) uviedol stanovisko k výške priznania nemajetkovej ujmy. Je nepochybné, že priznanie nemajetkovej ujmy nemožno zdôvodniť žiadnymi „hmatateľnými“ dôvodmi. Priznanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je viac otázkou vnútorného presvedčenia súdu, ako otázkou vymenovania konkrétnych materiálnych dôvodov. Pri rozhodovaní o priznaní výšky nemajetkovej ujmy musí súd v prvom rade zohľadniť, či boli priznané iné satisfakcie a či tieto satisfakcie nie sú postačujúce. Súd musí vychádzať zo svojho vnútorného presvedčenia, čo je v danom prípade správne. Nastupuje tu sudcovská empatia, skúsenosť, znalosti a pod. Súd však musí vylúčiť akékoľvek vášne.

S prihliadnutím na vyššie uvedené potom odvolací súd konštatuje, že pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozsudku súdu prvého stupňa. Z obsahu spisu vyplýva, že procesný súd správne postupoval, keď rozhodol vo veci samej tak, ako znie enunciat jeho rozhodnutia. Dôvody, pre ktoré tak urobil, okresný súd správne a podrobne rozobral v odôvodnení svojho rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Treba však prisvedčiť odporcovi, pokiaľ tento poukazuje na pochybenie okresného súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

Odôvodnenie o priznaných trovách konania okresný súd „vytesnil“, iba odkazom na ust. § 142 ods. 3 bez akéhokoľvek ďalšieho zdôvodnenia. Priznal však plnú náhradu trov konania navrhovateľom.

Odvolací súd si považuje za povinnosť poznamenať, že znenie ustanovenia § 142 ods. 3 OSP „aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný...“ sa účastník chápe tak navrhovateľ ako aj odporca. Teda aj odporca môže mať vo veci iba čiastočný úspech, ak v prevažnej časti je návrh navrhovateľa zamietnutý a v menšej, alebo nepatrnej časti je odporcovi uložená nejaká povinnosť. Znamená to, že podľa tohto ustanovenia môže súd zaviazat' na náhradu trov navrhovateľa, ak bol proti odporcovi v prevažnej miere návrh zamietnutý a len v čiastočnom prípadne nepatrnom rozsahu bol odporca zaviazaný na náhradu (pokiaľ bola v žalobe požadovaná náhrada).

Pri postupe a jednoduchom zdôvodnení, ktoré použil okresný súd, je treba dospieť k záveru, že tým čiastočne úspešným účastníkom v konaní bol odporca. V skutočnosti to bolo naopak a čiastočne úspešnými boli navrhovatelia.

Ustanovenie § 142 ods. 3 OSP vždy spája možnosť priznania plnej náhrady trov konania tomu účastníkovi, ktorý mal vo veci úspech len čiastočný, a ak nejde o neúspech v pomerene nepatrnej časti, vždy musí rozhodnutie o výške plnenia závisieť od znaleckého posudku, alebo od úvahy súdu.

V konaní mal prakticky iba čiastočný úspech odporca a výška plnenia závisela od úvahy súdu. Na základe tohto skutkového zistenia je potom záver okresného súdu, že navrhovateľom patrí náhrada trov konania podľa ust. § 142 ods. 3 OSP nesprávna.

Odporca v odvolaní poukazuje na možnosť rozhodnutia o trovách konania podľa ust. § 142 ods. 2 OSP a takéhoto rozhodnutia sa aj dožaduje.

Pri rozhodovaní i trovách prvostupňového konania musel potom odvolací súd vychádzať z odvolacieho návrhu odporcu, ktorým žiadal, aby žiadnemu z účastníkov nebola priznaná náhrada trov konania. Hoci v ďalšom odporca hovorí aj o tom, že súd mal rozhodnúť podľa skutočného úspechu účastníkov vo veci samej (na myslí mal zrejme podľa pomeru úspechu účastníkov trov vo veci samej) neuvádzal sumu, ktorú by požadoval priznať v prípade takéhoto postupu.

Za tohto stavu veci odvolací súd dospel k záveru, že pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania je možné vychádzať z ust. § 142 ods. 2 OSP a žiadnemu z účastníkov náhradu trov prvostupňového konania nepriznať.

V nenapadnutej časti odvolací súd nemohol preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa a preto toto zostalo nedotknuté.

O trovách odvolacieho konania rozhodoval okresný súd na základe ust. § 224 ods. 1 OSP a priznal náhradu trov druhostupňového konania účastníkovi, ktorý mal v konaní pred odvolacím súdom plný úspech. Tým boli navrhovatelia a bola im priznaná náhrada za trovy právneho zastúpenia za jeden úkon advokáta 91,29 € s pripočítaním réžijného paušálu 8,04 € a DPH 19,87 €. Sumu 119,20 € odporca zaplatí navrhovateľom na účet ich právneho zástupcu.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.